

Delo
pomembnejše
od ljubezni

Pogovor
s prejemnico
Boršnikovega
prstana

Pogovarjati sva se začeli v ljubljanski kavarni v tednu po razglasitvi nosilke Boršnikovega prstana. Prišla je vihrava, igriva, pa hkrati resna. Odgovarjala je odkritosrčno, a zelo premišljeno. Neverjetno spontana je, skromna. In stvarna. Še zmeraj polna vitalizma in željna odra. Mora še igrati. Z vlog mam je zdaj presedlala na babice. »Te pozicije se moram zdaj držati, da ne bo šlo še kam dalje,« pravi.

Po Olgi Kacjan, dobitnici Boršnikovega prstana pred šestimi leti, ste šele druga članica Slovenskega mladinskega gledališča s tem visokim priznanjem. Mladinci kar težko pridete do njega, se zdi. Dolga leta je bilo razmerje tega gledališča z Boršnikovim srečanjem komplicirano. Niste se ga udeleževali, igrali ste na alternativnem prostoru v Mariboru, na II. gimnaziji. Kako se spominjate tistih časov? Orali ste ledino v slovenskem teatru, pod vodstvom Dušana Jovanovića ste se iz mladinskega in otroškega teatra prelevili v vodilno sodobno, politično gledališče.

»Bilo je obdobje, ko Mladinsko ni hodilo na Boršnikovo srečanje. Ne verjamem, da so kakšne posledice od tega. Predstave so bile na gimnaziji tiste čase, ko nas ni bilo na festivalu. V Mladinskem je bilo od nekdaj veliko ansambelskih predstav, mogoče je bil tudi zaradi tega kak predsodek. Ne vem, kaj je bil vzrok tistega umika Mladinskega s festivala, bila sem doli, gori so bili veliki režiserji, umetniški vodje, ki so odločali. Odhajali smo sicer vsako leto v Maribor, a ne na festival. Seveda je gledališče gledališče in tudi mi smo slovensko gledališče. Čeprav zdaj ponekod piše, da Slovensko mladinsko gledališče ni gledališče. Ampak mislim, da smo.«

Vaši igralski začetki v neinstitucionalnih teatru so se menda zgodili na skrivaj, s prepovedjo. V vaših študentskih letih še niste smeli igrati med študijem?

»Imela sem velike težave. Leta 1973 sem končevala drugi letnik Akademije in sem dobila ponudbo iz Gledališča Pekarna za predstavo Petra Božiča *Kako srečen dan* v režiji Matije Logarja. To je bila moja prva profesionalna predstava. Ker še ni bilo dovoljeno, tudi nisem imela koga vprašati. In sem šla skrivoma. Bila je težka situacija. Na Akademiji so mi rekli, 'če boš pri pekih, mogoče Akademije ne boš naredila'. Svoje obljube rada izpolnim. Na Akademiji so mi rekli, da bom imela na dan premiere produkcijo in da naj se odločim. Bila je strašna travma zame. Tiste počitnice so bile izgubljene, bila sem dobesedno bolna od vsega, skoraj bi šla v bolnišnico. Gledališče Pekarna mi je pomagalo, bili so pripravljeni premiero prilagoditi moji produkciji. In so jo. Izpeljala sem oboje. ¶ Moj mentor na Akademiji France Jamnik mi je tedaj rekel, da sem pri njem padla. Ampak na srečo je bilo

◀ Ob razglasitvi nagrajenke Boštjan Lah / Festival Boršnikovo srečanje

